

Snövit - sagoboken

Här kan du ladda ner en översatt och nyombearbetad version av folksagan Snövit, översatt från Bröderna Grimms sagosamling.

Anders Sjöberg har bearbetat texterna och illustrationerna är nygjorda av Magnus Holmström.

Det är gratis att ladda ner denna bok och skriva ut och använda den för enskilt bruk, vid utskrift och användning av större kvantiteter vill vi att ni först kontaktar Gravid AB, info@gravid.se.

För att få en bok av följande sidor gör på detta viset.

1. Ladda ner filen (högerklicka och spara på hårdisken) och skriv ut. Kan också skriva ut direkt från vissa browsers. Skriv helst ut 100% (alltså ej "fit to page")
2. Vik A4-sidorna på mitten, följ strecket
3. Klipp rent i överkant.
4. Limma ihop sidorna med vanligt papperslim.

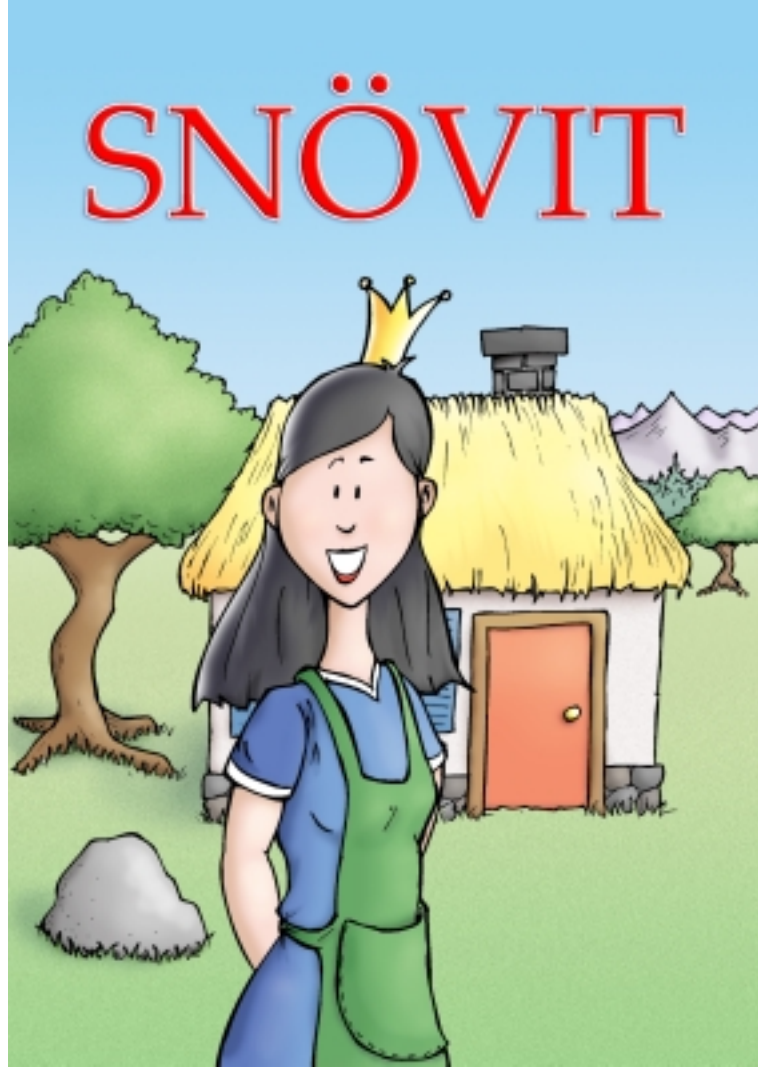
5. Vik boken till A6-storlek
6. Häfta ihop boken!

Hoppas ni får glädje av boken och tycker ni detta är en kul grej och tycker att vi ska göra fler böcker av andra folksagor, maila oss gärna på sagor@gravid.se

Gravid AB
Box 4163
203 12 Malmö
Tel 040-30 49 80
info@gravid.se

Då utstötte den elaka kvinnan en förbannelse, och hon blev så utom sig av ångest, att hon ej visste hur hon skulle bete sig. Hon ville först inte alls gå på bröllopet; Men hon fick ingen ro, hon måste bort och se den unga drottningen. Och då hon trädde in, kände hon igen Snövit, och hon stod orörlig av ångest och forskräckelse. Men man hade redan ställt fram järntofflor över en kold, och de bars in med tänger och ställdes framför styvmodern. Den elaka kvinnan tvingades sticka in fötterna i de rödglödgade skorna och dansa, tills hon föll död till golvet.

Texter bearbetade av Anders Sjöberg, anders@sjoberg.com
 Illustrationer av Magnus Nordström, magnusn@home.se
 Copyright: Gravid AB, Malmö, www.gravid.se
 Kopiering och användning för enskilt bruk tillåtet,
 vid annan användning kontakta Gravid AB för godkännande.

Det var en gång mitt i vintern, och snöflingorna föll som fjädrar från himlen. Då satt en drottning och sydde vid ett fönster, vars karm var av svart ebenholtz trä. Och medan hon satt sydde och såg ut på snön, stack hon sig med nälen i fingret, och tre droppar blod föll på snön. Medan det röda såg så vackert ut i den vita snön, tänkte hon för sig själv:

"Ack, om jag hade ett barn med hy så vit som snö, läppar så röda som blod och här så svart som virket i fönsterkarmen."

Snart därefter fick hon en liten dotter, med hy så vit som snö, läppar röda som blod och här svart som ebenholtz och flickan kallades därför Snövit. Tyvärr dog drottningen i barnsäng när hon födde Snövit. Efter ett år tog kungen sig en annan fru.

Det var en skön kvinna, men hon var stolt och övermodig och kunde ej tåla, att någon skulle överträffa henne i skönhet. Hon hade en magisk spegel och då hon stod framför den och beskådade sig däri, sade hon:

Och det drojde ej länge, förrän hon öppnade ögonen, lyfte upp locket på glasskrinet, reste sig och var åter levande. "Ack, min Gnd, var är jag?" utropade hon. Prinsen sa full av glädje: "Du är hos mig", och berättade vad som hänt och sa: "Jag håller dig kärare än allt i världen, kom med till min fars slott, jag vill gifta mig med dig." Snövit gick med på detta och följde honom, och deras bröllop förbereddes med stor prakt och härlighet. Men till festen blev även Snövits ondskefulla styvmor inbjuden. Då hon nu hade klätt på sig en skön dräkt, gick hon fram till spegel och sade: "Spegel, spegel på väggen där, säg vem som vackrast i landet är?" Speglin svarade: "Drottning, skön ni väl kallas må, Men bruden är tusenfalt skönare ändå." 25

"Spegel, spegel på väggen där, säg vem som vackrast i landet är?" "Drottning, vacker ni vill kallas må, Men Snövit är tusenfalt vackrare ändå." Då blev drottningen förskräckt och blev gul och grön av avund. Så snart hon härefter såg Snövit, vände sig hjärtat i hennes kropp, så hatade hon flickan. Därmed var hon tillfreds, ty hon visste, att speglin sade sanningen. Men Snövit växte upp och blev allt skönare, och då hon kom upp i tonåren, var hon så skön som den klara dagen och skönare än drottningen själv. Då drottningen en gång frågade speglin: "Spegel, spegel på väggen där, säg vem som vackrast i landet är?" så svarade speglin: "Drottning, den vackraste i landet ni är." "Drottning, den vackraste i landet ni är." "Drottning, den vackraste i landet ni är." 4

Då sade han: "Så skänk mig det, ty jag kan ej leva utan att se Snövit, jag vill hedra och äkta henne som min allra käraste. Då han talade så, kände de snälla dvärgarna medlidande med honom och gav honom glasskrinet. Prinsen lät nu sina tjänare bära bort det på sina axlar. Då hände det, att de snavade över en buske, och på grund av smällen for den giftiga äppelskivan, som Snövit hade bitit av, ur hennes hals.

24

Och avunden och högmodet växte som ogräs allt högre i hennes hjärta, så att hon ej fick någon ro varken natt eller dag. Nu kallade hon till sig en jägare och sade: "För utflickan i skogen, jag vill ej mer se henne för mina ögon. Du skall döda henne och lämna mig lunga och lever som bevis". Jägaren lydde och förde ut Snövit i skogen,. Då han laddat geväret och skulle skjuta genom Snövits oskyldiga hjärta, började hon gråta och sade: "Ack, käre jägare, skona mitt liv; jag kommer att springa in i stora skogen och aldrig komma hem mer." Och då hon var så vacker, kände jägaren medlidande med henne och sade: "Så spring då, du arma barn." "De vilda djuren kommer snart äta upp dig," tänkte han, och ändå var det som om en sten lyfts från hans hjärta, att han ej behövde döda henne.

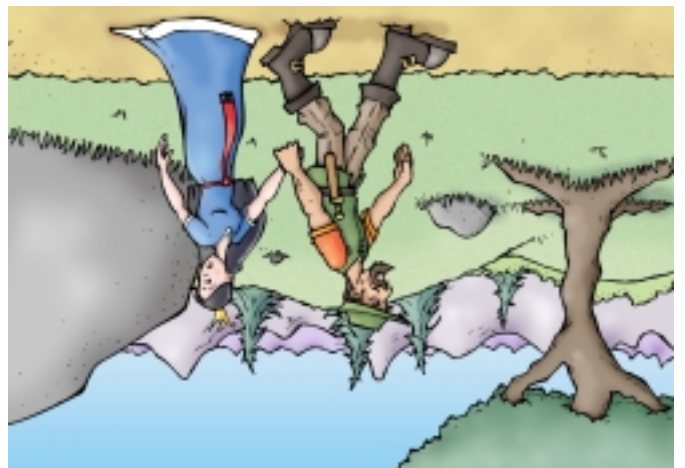
5

23

Sedan satte de skrinet på berget. och en av dem stannade alltid där och bevakade det. Och även djuren kom och sörgde Snövit, först en uggla, sedan en korp, och slutligen en duva. Nu lag Snövit länge, länge i glasskrinet och förmultnade ej, utan sag ut som om hon sov, ty hon var ännu vit som snö, röd som blod och svarthärig som ebenholtz. Men då hände det att en prins förvitrade sig i skogen och kom till dvärgarnas hus och ville ligga där över natten. Han sag glasskrinet ute i berget och den sköna Snövit och läste vad som stod skrivet på skrinet med gyllene bokstäver. Då sade han till dvärgarna: "Låt mig få skrinet, jag betalar vad ni vill ha för det." Men dvärgarna svarade: "Vi vill ej sälja det för allt guld i världen."

Och då i detsamma kom ett ungt vildsvin springande, jägaren dödade det, tog ut lunga och lever och förde dem med sig hem till drottningen som bevis. Kocken måste koka dem i salt, och den elaka kvinnan åt upp dem, i tron att det var Snövits lunga och lever.

9

Då dvärgarna på kvällen kom hem, fann de Snövit ligga på golvet, och icke ett andetag mer gick över hennes läppar, och hon var död. De lyfte upp henne, sökte om de kunde finna något giftigt, snörde upp henne, kammade hennes hår, tvättade henne med vatten och vin. Men allt detta hjälpte ej; den kära flickan var och förblev död. De lade henne på en bår och satte sig alla sju där bredvid och grät och grät i tre dagar. Sedan ville de begrava henne, men hon såg ännu lika frisk ut som en levande människa och hade ännu sina vackra röda kinder. De sa: "Vi kan ej sänka ned henne i den svarta jorden", och lät göra ett genomskinligt skrin av glas, så att man kunde se henne från alla sidor, la in henne i skrinet och skrev hennes namn med gyllene bokstäver samt att hon var en prinsessa.

22

Nu var det arma barnet alldeles ensam i den stora skogen, och hon blev så ängslig till mods, att hon såg, uppåt träden och ej visste vad hon skulle ta sig till. Hon började springa och sprang över de spetsiga stenarna och genom törnesnåren, och de vilda djuren sprang förbi henne, men gjorde henne inget. Hon sprang så länge fötterna ville bära henne, tills det skymde på; då fick hon se ett litet hus och gick in där för att vila sig. I det lilla huset var allting smått, men så prydligt och rent, att Snövit aldrig sett något liknande. Där stod ett litet bord med vit duk och sju små tallrikar, varje tallrik med sin lilla sked vidare sju små knivar och gafflar, och sju små bågare. Vid väggen stod sju små sängar bredvid varandra ooh det var bäddat med snövita lakan.

7

21

Men äpplet var så konstmässigt gjort, att endast den röda sidan var förgiftad. Snövit blev sugen på det vackra äpplet, och då hon såg, att bondgumman åt av det, kunde hon ej längre stå emot, sträckte ut handen och tog den giftiga halvan. Men knappast hade hon fått en bit i munnen, förrän hon föll död till golvet. Då betraktade drottningen henne med grymma blickar och skrattrade högt och sade: "Vit som snö, röd som blod, svart som ebenholzt! Denna gång kan dvärgarna ej väcka upp dig igen." Och då hon där hemma frågade spegeln: "Spegel, spegel på väggen där, säg vem som vackrast i landet är?" så svarade spegeln slutligen: "Drottning, den vackraste i landet är du." Då fick hennes avundsjuka hjärta ro, såvitt ett avundsjukt hjärta kan finna ro.

8

Da Snövit var så hungrig och törstig, at hon lite grönsaker och bröd från varje tallrik och drack en droppe vin ur varje bågare, ty hon ville ej ta allting från en. Hon var också mycket trött och lade sig sedan i en säng, men ingen passade at henne, den ena var för lång, den andra för kort, tills antligen den sjunde var lagom, och där lag hon kvar, bad till Gud och somnade. Da det hade blivit alldeles mörkt, kom husets herrar hem; det var sju dvärgar som i bergen hackade och grävde efter koppar och guld.

“Nå, lika gott”, svarade bondgumman, ”mina äpplen blir jag nog av med. Se här, ett vill jag skänka dig.” — “Nej”, sade Snövit, ”jag får ej ta emot någonting.” — “Är du rädd för gift?” sade den gamla, ”ser då, nu skär jag äpplet i två delar; ät den röda halvan, du, så skall jag äta den vita.” 20

De tände sina sju små ljus, och då det nu blev ljust i det lilla huset, såg de, att någon hade varit där, ty allt stod ej i samma ordning som de hade lämnat det. Den första sa: “Vem har suttit på min stol?” Den andre: “Vem har ätit på min tallrik?” Den tredje: “Vem har tagit av mitt bröd?” Den fjärde: “Vem har ätit av mina grönsaker?” Den femte: “Vem har stuckit med min gaffel?” Den sjätte: “Vem har skurit med min kniv?” Den sjunde: “Vem har druckit ur min bägare?” Sedan såg den förste sig omkring och såg, att det var en liten fördjupning i hans säng; då sade han: “Vem har stigit i min säng?”

Då hon hörde spegeln tala så, darrade och skakade hon av vrede. “Snövit ska dö”, utropade hon, “om det också skall kosta mitt eget liv.” Därpå gick hon in i en alldeles undandömd, enslig kammare och gjorde ett i högsta grad giftigt äpple. Till det yttre såg det vackert ut, vitt med röda kinder, så att var och en, som såg det, fick lust att smaka på det. Men den, som åt ett litet stycke av äpplet, kommer att dö. Då äpplet var färdigt, färgade hon sitt ansikte och förklädde sig till bondgumman, och så gick hon över de sju bergen till de sju dvärgarna. Hon knackade på, Snövit sträckte ut huvudet genom fönstret och sade: “Jag får ej släppa in någon människa, de sju dvärgarna ha förbjudit mig det.”

De andra kom springande och ropade: “I min har också någon legat.” Men då den sjunde tittade i sin säng, såg han Snövit, som låg där och sov. Nu ropade han till de andra; de kom springande och uppgav höga rop av beundran, hämtade sina sju små ljus och lyste på Snövit. “Ack, du min Gud, du min Gud!” ropade de. “Vad den flickan är vacker!” och de hade så stor glädje av att se på henne, att de ej väckte henne, utan lät henne fortsätta att sova i den lilla sängen. Men den sjunde dvärgen sov hos sina kamrater, en timme hos var, och sedan var natten förbi. Då det blev morgon, vaknade Snövit, och då hon fick se de sju dvärgarna, blev hon förskräckt. Men de var vänliga och frågade henne: “Vad heter du?” — “Jag heter Snövit”, svarade hon. “Hur har du kommit till vårt hus?” sade dvärgarna vidare. 10

Snövit föll ned utan besinning. “Du mönster av skönhet”, sade den elaka kvinnan, “nu är det förbi med dig”, och gick bort.

Men till all lycka var det snart kväll, då de sju dvärgarna kom hem. Då de såg Snövit ligga där som död på golvet, misstänkte de genast styvmodern, letade och fann den giftiga kammen, och knappast hade de dragit ut den, förrän Snövit återfick sansen och berättade vad som hänt. Då förmanade de henne ännu en gång att vara på sin vakt och att ej öppna dörren för någon.

Drottningen gick till spegeln och sade:

*“Spegel, spegel på väggen där,
säg vem som vackrast i landet är?”*

Då svarade han som förut:

*“Drottning, skön ni väl kallas må, men
Snövit bortom bergen sju i sju små
dvärgarnas lilla hus är tusenfalt mera*

18 *vacker ändå.”*

Då berättade hon att hennes styvmor hade velat döda henne, men att jägaren hade skänkt henne livet, och sedan hade hon sprungit hela dagen, ända tills hon träffat på deras hus. Dvärgarna sade: “Vill du sköta vårt hushåll, koka, bädda, tvätta, sy och sticka och vill du hålla allting rent och ordentligt, så kan du stanna hos oss, och du skall ingenting behöva sakna.” — “Ja”, sade Snövit, “hjärtans gärna”, och stannade hos dem. Hon höll huset i ordning åt dem; på morgonen gick de ut i bergen och sökte koppar och guld. Men på kvällen kom de hem igen, och då måste deras måltid vara färdig. Hela dagen var flickan ensam; därför varnade dvärgarna henne och sade: “Akta dig för din styvmor, hon skall snart få veta, att du är här; släpp ingen in.”

11

“Men nu”, sade hon, “vill jag tänka ut någonting, som skall bli din bane”, och med häxkonster, som hon förstod, gjorde hon en giftig kam. Sedan förkläddde hon sig och antog skepnaden av en annan gammal kvinna. Sedan gick hon över de sju bergen till de sju dvärgarna, klappade på dörren och ropade: “Goda varor till salu!” Snövit tittade ut och sade: “Gå vidare, jag får ej släppa in någon.” — “Se på varorna får du väl ändå”, sade gumman, tog fram den giftiga kammen och höll upp den i luften. Den behagade flickan så mycket, att hon blev övertalad och öppnade dörren. Då de var överens om priset, sade den gamla: “Nu skall jag kamma dig ordentligt.” Den stackars Snövit tänkte på ingenting och lät den gamla hållas, men knappast hade hon stuktit kammen i håret, förrän giflet i kammen verkade.

17

12

Men sedan drottningen trodde sig ha ätit upp Snövits lunga och lever, kunde hon ej tänka annat än att hon åter var den förnämligaste och allra vackraste. Hon gick fram till sin spegel och sade:

“Spegel, spegel på väggen där,
säg vem som vackrast i landet är?”

Då svarade spegeln:

Då dvärgarna hörde vad som skett, sade de: “Den gamla månglerskan var ingen annan än den ondskefulla drottningen; akta dig, släpp ej in någon människa, då vi ej är hos dig.”

Men då den elaka kvinnan kommit hem, gick hon fram till spegeln och frågade:

“Spegel, spegel på väggen där, säg vem som skönast i landet är?”

Då svarade han som förut:

“Drottning, skön ni väl kallas må,
Men Snövit bortom bergen sju i sju små
dvärgarnas lilla hus är tusenfalt mera
skön ändå.”

Då hon hörde detta, rusade allt blodet till hennes hjärta, så förskräckt blev hon, ty hon insåg nog, att Snövit åter hade blivit levande.

16

“Drottning, skön ni vill kallas må,
Men Snövit bortom bergen sju i sju små
dvärgarnas lilla hus är tusenfalt mera
vacker ändå.”

Då blev hon förskräckt, ty hon visste, att spegeln ej sade någon osanning, och drottningen förstod då, att jägaren hade bedragit henne och att Snövit ännu var vid liv. Och nu grubblade hon på nytt, hur hon skulle döda henne; ty så länge hon ej var den skönaste i hela landet, lämnade avunden henne ingen ro. Och när hon till sist hade tänkt ut en plan, färgade hon sitt ansikte och klädde sig som en gammal försäljerska, så att hon var alldeles oigenkänlig.

13

15

“Wow”, sade gumman, “så du ser ut! Kom, jag skall snöra dig ordentligt.” Snövit hade inga missstankar, utan ställde sig framför henne och lät snöra sig med de nya snörbanden; Men den gamla snörde fort och så hårt, att Snövit miste andan och föll ned som död. “Nu har du varit den skönaste”, sade hon och skyndade ut. Ej långt därefter, på kvällen, kom de sju dvärgarna hem. De blev mycket förskräckta då de såg sin kära Snövit ligga på golvet, och hon rörde sig inte, hon lag där precis som om hon vore död. De lyfte upp henne, och då de såg, att hon var för hårt snörd, skar de av snörbanden; då började hon andas lite och fick så småningom liv igen.

I denna skepnad gick hon över de sju bergen till de sju dvärgarna, klappade på dörren och ropade: “Vackra varor till salu!” Snövit tittade ut genom fönstret och ropade: “God dag, kära fru, vad har ni att sälja?” — “Goda varor, vackra varor”, svarade hon, “snörband i alla färger!” och tog fram ett, som var flätat av brokigt silke. “Den hederliga kvinnan kan jag väl släppa in”, tänkte Snövit, reglade upp dörren och köpte de vackra snörbanden.

14